

Ἀφίνομεν τὰ ἄλλα, διότι εἶνε ἐθνικώτερα, καὶ περὶ αὐτῶν οὐ φροντίς Ἰπποκλειδῆ. Ἀφίνομεν ὅτι θὰ ἐλέγομεν οὕτω εἰς μὲν τοὺς ἐν Βουλγαρία Ἑλληνας «ἄφετε πᾶσαν ἐλπίδα καὶ ὑποταχθῆτε», εἰς δὲ τὸν ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ Ἑλληνισμόν ἀσπεύσον νὰ συναπολαύσης ὑπὸ τοὺς βουλγάρους πλῆρη ἐθνικῆν ἀνεξαρτησίαν καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν «ώρα σου καλή». Γινώσκουμεν ὅτι τὸ ἐντυπον καὶ περιπλαισιωμένον χαρτί τὸ ἀεὶ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν, ὅπερ καλεῖται πρόγραμμα, δὲν ἔχει δὴ τὴν μαγικὴν ταύτην δύναμιν, καὶ θὰ μείνῃ χαρτί· ἀλλὰ τοιαύτας θὰ εἶχεν ἐννοίας, ἂν ἦτο ἐν τῇ πράξει σοβαρὸν, τὸ γελοῖον αὐτὸ μέτρον.

Καὶ ἐπειδὴ οἱ τύποι μόνον μᾶς συγκινοῦσιν ἐδῶ, φανταζόμεθα τί θὰ συμβῆ, ἐὰν ἡ μὲν χαριτωμένη μας κυβέρνησις ἀποφασίσῃ νὰ ὑποδεχθῆ τὸν ἡγεμόνα ὡς ἀνεξάρτητον, οἱ δὲ ἐν Ἀθήναις πρέσβεις ἀκολουθήσουσι τὸ παράδειγμα τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει. Διὰ νὰ μὴ βάλωμεν δὲ εἰς κόπον καὶ τὴν ἰδικήν σας φαντασίαν, ὧ φίλοι ἀναγνώσται, σᾶς τὸ λέγομεν ἀπὸ τώρα τὸ τί θὰ συμβῆ. Ὁ μὲν βασιλεὺς ἡμῶν θὰ ἦνε ἐν τῇ ὑποδοχῇ ἴσος μὲ τὸν ὑποτελῆ ἡγεμόνα τῆς Βουλγαρίας, οὗτος ἴσος μὲ τὸν βασιλέα μας, οἱ δὲ πρέσβεις, ὡς ἀντιπροσωπεύοντες κυρίαρχα ἔθνη ἀνώτεροι ἀμφοτέρων, ἀφοῦ μάλιστα ὑπάρχει ὁ πασίγνωστος καὶ ἀμείλικτος ἀριθμητικὸς κανὼν, καθ' ὃν δὲν εἶνε ἀλλήλοις ἴσα τὰ ἐνὶ τρίτῳ μὴ ἴσα. Θὰ ἔχωμεν δηλαδὴ φῦδρην μίγδρην βασιλέων ἀνεξαρτήτων, ἡγεμόνων ὑποτελῶν, πρέσβεων, πρωθυπουργῶν, ἀληθῆ κουλουβάγατα.

II

Μὲ χίλια στανειὰ καὶ μὲ μεγάλα ἐξόδα εἰμπορέσαμεν νὰ ξεδιαλύνωμεν ὀλίγον τὰ κατὰ Βράϊλαν, Κοντόσταυλον καὶ Τρικούπην. Ἄν μᾶς ἐγέλασαν κριμα στοὺς κόπους καὶ ποῖο μεγάλο κριμα στὰ ἐξόδα τοῦ πτωχοῦ «Μὴ Χάνεσαι». Ἀλλὰ ἀφοῦ καὶ ἐκοπιάσαμεν καὶ ἐδαπανήσαμεν δικαιοῦμεθα νὰ σᾶς τὰ εἴπωμεν.

Μᾶς εἶπαν λοιπὸν, ὅτι ὁ κ. Τρικούπης πρὶν ἢ διορίσῃ ὑπουργὸν τῶν ἐξωτερικῶν τὸν ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τῆς 11ης Μαρτίου 1882 ὀνομασθέντα τοιοῦτον κ. Κοντόσταυλον—πόσον καιρὸν ἐπερίμενεν ὁ ἄλλος οὗτος Ἰώβ!—, ἔγραψεν εἰς τὸν κ. Βράϊλαν τὰ ὀλίγα ταῦτα: «Εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ διορίσω ὑπουργὸν τὸν Κοντόσταυλον, διότι πρέπει νὰ πληρωθῆ τέλος πάντων ἡ παρλάτα ἐκείνη· ἀλλὰ μανθάνω, ὅτι αὐτοῦ πέραν τοῦ Καλαὶ τὸν λόγον δι' ὃν ἐγὼ τὸν διανορίζω θεωροῦν αὐτοὶ αἰτίαν νὰ μὴ τὸν διορίσω, διότι, λέγουσιν—ἴσως δικαίως—αὐτὸς ὁ κύριος εἶπεν εἰς τὴν Βουλῆν ὅτι ἡ Εὐρώπη καὶ ἰδίως οἱ ἄγγλοι ἐγκαταλείψαντες τὴν Ἑλλάδα, ἐπροδύσαμεν αὐτὴν καὶ ἐπράξαμεν μυσάρην ἀντιμίαν. Εἰς ὑμᾶς ἀφίνω πᾶσαν ἐλευθερίαν νὰ διορθώσητε τὸ πρᾶγμα, σᾶς λέγω μόνον, ὅτι ἂν καὶ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν ὁ Κοντόσταυλος, τὰ ἐξωτερικὰ θὰ διευθύνωνται ἀπὸ ἐμὲ πάντοτε ὅχι ποτὲ μὲ τὰς εἰς τὸ φαινόμενον νιδέας μου, διότι ἐκεῖναι δὲν ἦσαν παρὰ διὰ νὰ μὲ φέρουν πρὸς τὴν ἐξουσίαν, ἀλλὰ μὲ τὰς ἀληθινὰς μου ἰδέας, διότι αὐταὶ εἰμποροῦν νὰ μὲ διατηρήσουν». Ὁ κ. Βράϊλας καλῶς νοήσας ἐξεφώνησε τὸν γνωστὸν λόγον καὶ εἶπεν, «ὅτι ἡ

λύσις τοῦ ζητήματος, ἀντὶ μυσάρῃς καὶ ἀτίμου προδοσίας, ἦτο μάλιστα **θρέαμβος** καὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ἀνευ πολέμου, καὶ μοναδικὸν παράδειγμα ἐν τῇ ἱστορίᾳ».

Καὶ ὁ κ. Τρικούπης ἠσύχασεν· ἀλλ' ὁ κ. Κοντόσταυλος ἐξεμάνῃ καὶ ἐζήτησεν ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν τοῦ Βράϊλα. Δὲν εἴξευρε, βλέπετε, ὁ ἄνθρωπος τί τοῦ ἐγίνετο. Αὐτὸς νομίζει, ὅτι εἶνε ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν, ἐνῶ ἀντὶ προϊστάμενου εἶνε ὑφιστάμενος τοῦ κ. Βράϊλα. Καὶ αὐτὸ μὲν δὲν τὸ ἐνόησεν ἀκόμη ὁ κ. Κοντόσταυλος οὔτε θὰ τὸ νοιώσῃ ποτέ. Πῶς λοιπὸν ἐπέισθη; Ἐπέισθη διότι ὁ κ. Τρικούπης τοῦ εἶπεν εἰς τὸ αὐτὶ—ἀλήθεια, ψεύματα δὲν γνωρίζομεν, διότι αὐτὸ δὲν τὸ ἐπληρώσαμεν,—ὅτι ἂν ἀνακληθῆ ὁ Βράϊλας ἢ Ἀγγλίη ἐν τῷ δικαίῳ της δὲν θὰ δεχθῆ ἄλλον πρέσβυν, οὔτε αὐτὸν τὸν Σκουλούδην, καὶ τότε... δὲν θὰ εἰμπορῆ ὁ κ. ἐκ Καρυστίας βουλευτῆς οὔτε νὰ λέγηται ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν. Τὰ ἄνω κάτω, βλέπετε, καὶ τὰ κάτω ἄνω, φῦδρην μίγδρην ἀλλῆ ἀνάποδα.

Καιμταίικι.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ χθεσινὴ ἡμέρα διέψευθε τὴν ἀρχὴν τοῦ γνωστοτάτου δημοτικοῦ μυρολογίου τῆς Μεγάλῃς Παρασκευῆς, τὸ ὅποιον ψάλλεται κάθε χρόνον:

«Σήμερα μαῦρος οὐρανός, σήμερα μαῦρ' ἡμέρα,
 »Σήμερα ἰθάψαν τὸ Χριστὸ οἱ ἄνομοι ἔβραιοι κ.λ.π.
 διότι ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους ὑπῆρξεν ἀπαραμειώτος ἐν τῇ λαμπρότητι αὐτῆς, φωτιζομένη ὑπὸ τοῦ φλογερωτέρου ἡλίου τῆς ἀνοιξέως. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ σπουδὴ καὶ τὸ προσκύνημα τῶν πιστῶν ἀνά τὰς ἐκκλησίας ἐτελεῖτο ζωηρότερον καθ' ὅλον τὸ πρῶτ' καὶ καθ' ὅλον τὸ ἀπόγευμα, μεθ' ὃ ἡ ἑορτὴ ἐλάμβανε πλέον τὴν τελευταίαν καὶ ἐπισημοτέραν αὐτῆς τροπὴν, εἰς τὸ πείσμα τοῦ Μητροπολίτου.

Καὶ ὅσαι μὲν τῶν Ἐκκλησιῶν δὲν εἶχον τὸ ἐπίζηλον προνόμιον νὰ κατανύξωσι τοὺς ἐνορίτας των καὶ διὰ καταλλήλων κηρυγμάτων ἀπ' ἄμβωνος, ἐξόφλουν ταχύτερον τῶν ἄλλων προνομιοῦχων, αἵτινες παρέτειναν μέχρι μεσημβρίας τὴν ἐπικήδειον ἱεροτελεσίαν, ἐπιδεικνύουσαι πολὺ ἐστοιβαγμένον πλῆθος, ἀκροώμενον τῆς μακρᾶς καὶ πομπώδους διδαχῆς θεοπνεύστου τινὸς ρασοφόρου. Οὕτως ὁ μᾶλλον τῶν ἄλλων εὐτυχήσας εἰς συνώθησιν πιστὴν καὶ θρησκευτικὴν ρητορείαν ναὸς ἦτον ὁ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, ὅπου ὠμίλει ὁ κ. Κολιάτσος, καὶ ἀτενῶς προσηλωμένοι εἰς τὸν ῥήτορα ἠκροῶντο οἱ πολλοὶ παρευρισκόμενοι, καὶ ἀτενέστερα αἱ παρευρισκόμεναι· δηλαδὴ

»Ὅτω τὰ μάτια ἐκάρφωσαν, καὶ βλέπουν τὸν παπᾶ τους,
 »Τόσω ξεμάρφωτα παντοῦ πετοῦνε τὰ μυαλά τους...

Ἀνάλογος πρὸς τὴν ζωηρότητα τῆς ἐν τοῖς ναοῖς κυκλοφορίας ἦτο καὶ ἡ κωδοнокρουσία, ἀδιέλιπτος, πρῶτ', γεῦμα, δειλινὸ, βράδυ· ἀνυπόφορος ἐνόχλησις διὰ τ' αὐτὰ τῶν ἐλευθεροφρόνων νευρικῶν, καὶ γλυκύπικρον γαργάλισμα εἰς

τὰ κατανυκτικὰ συναισθήματα τῶν εὐλαβῶν καὶ τὴν ἀνυπομονησίαν τῶν ὑπηρετριῶν ἐτοιμαζομένων διὰ τὸ ἀπογευματινὸν προσκύνημα. Εἰς τινὰ μέρη ὁμοίως τῶν ἐπαρχιῶν ἢ καμπάναις δὲν σημαίνουν δι' ὄλου κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν εἰς ἐνδειξιν πένθους· καὶ μόνον ἐπὶ τούτῳ ὠρισμένοι ἀνθρωποὶ διέρχονται τοὺς δρόμους τῆς πόλεως μετ' ἰσχυρὰ καὶ ἄλλα κρόταλα, βροντοφωνοῦντες: ὦρα γὰρ τὴν ἐκκλησιᾶ! Ἄν ἐγένετο τοιοῦτοτρόπως κ' ἐδῶ, ἠδύναντο νὰ συμβιβασθῶσι καὶ τὰ νεῦρα τῶν μὴ εὐλαβῶν καὶ τῶν ἄλλων ἢ κατάνυξις.

Τὸ προσκύνημα μ. μ. — Διασταυροῦνται πὰ ρεῦματα τῶν τρεχόντων ἀπὸ ἐκκλησίας εἰς ἐκκλησίαν προσκυνητῶν. Ἄλλοτε ἢ τοιαύτη λατρεία ἐτελεῖτο ἐπισημότερον καὶ . . . σκανδαλωδέστερον. Αἱ κυρίαὶ τῆς ὑψηλῆς παρ' ἡμῖν καλουμένης τάξεως ἐφιλοτιμοῦντο νὰ ἐπιδείξωσι τὴν εὐλάβειαν αὐτῶν, ὑποθηκευμένην ἐντὸς βαρυτίμου πενθίμου περιβολῆς· καὶ ὅσῳ ὠραιότερον τὸ φόρεμα, τόσῳ βεθυτέρα ἢ εὐλάβεια. Πρὸς τούτοις ἐντὸς τῶν ναῶν. . . ἀλλ' ἂς μείωμεν μέχρις ἐσθῆτος. Ἐσχάτως ὁ τοιοῦτος περίπατος τελεῖται μετ' ὀλιγωτέρας μὲν ἐπισημότητος, ἀλλὰ μετ' ἴσης βοῆς καὶ γοργότητος· τὸ ὑπερέχον στοιχεῖον εἶνε τὸ δουλικόν· ἢ κουζίνες, συντροφιαῖς συντροφιαῖς, εἶνε ἀκούραστοι καὶ εὐδαίμονες. Παρὰ τὰς θύρας μερικῶν ναῶν μετὰ κόπου συνοστίζονται εἰσερχόμενοι καὶ ἐξερχόμενοι. Μέσα, μητέρες καὶ κόραι, σύζυγοι καὶ σύζυγοι, βρέφη καὶ παραμάναις, νέοι καὶ νέαι, ἐπίτροποι καὶ ἱερεῖς, ἐκτελοῦσιν ἕκαστος τὸ μέρος του. Μερικαὶς παισέαις, ἀπὸ νέους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐγκαθιδρυόμεναι εἰς τὰ κενὰ στασιδία, στήνουν κουβέντες καὶ ἀπολαύουσι συγχρόνως τῆς ἀδιακόπου παρελάσεως τῶν δεσποινίδων. Δουλεύουν ἢ ματζαῖς δεξιὰ καὶ ἀριστερά, καὶ τὰ φιλήματα ἐπὶ τῶν χρυσοκεντήτων καὶ λεπτότατα καὶ πολυτίμως πολλάκις εἰργασμένων σινδονῶν τῶν ἐπιταφίων.

Οἱ ἐπιτάφιοι, ἀλλοῦ πενιχρότερον, καὶ πλουσιώτερον ἀλλοῦ, εἶνε στεφανωμένοι καὶ καταστόλιστοι ἀπὸ ἄνθη ἢ βιολέτα εἶνε τὸ ἄνθος τῆς ἐποχῆς καὶ τῆς ἡμέρας· ἀπὸ βιολέτας εἶνε πλεγμένα τὰ μπουκετάκια τῶν ἐπιταφίων· βιολέταις μοιράζουσι εἰς τὰς κυρίας οἱ ἐπὶ τούτῳ πρὸ τῶν δίσκων τεταγμένοι νεανίσκοι· εἶνε ὑψιμένοι γιορτιάτικα, καὶ προσφέρουσι τὰ ἄνθη των, ἐνῶ κοκκινίζει τὸ πρόσωπον, καὶ μειδιᾷ ἐνίοτε τολμηρότερον τὸ στόμα των· εχουν τὸ ὕψος ἐμποροῦπαλλήλων· εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ προσφέρωσι καίεῖς τὴν δεκαεξαετίδα παιδοῦλαν καὶ εἰς τὴν ἐξηκοντούτιδα μάμμην· τὰ ἄνθη των πληρώνονται πάντοτε μετ' ἑκατάρας, καὶ κάποτε μετ' ἑκατὰς βλεμματάκι. Βιολέτας μοιράζουσι οἱ παππάδες καὶ οἱ ἐπίτροποι εἰς τοὺς προσερχομένους, τοὺς ὁποίους ἀνηλεῶς καταδιώκει φιάλη περιέχουσα ἀνθόνερον καὶ εἰς ἕτη πολλὰ, διὰ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τσάφ, τσοῦφ, ἔς τὰ μούτρα. Εἰς τινὰς παοὺς ὁ ἥλιος εἰσερχόμενος διὰ τῶν πορφυρῶν ὑέλων τῶν παραθύρων ἐφώτιζε τοιοῦτοτρόπως τὰς ὄψεις, ὡσὰν ἀστειὸς τις ἐπερίχυσε τοιοῦτοτρόπως τὰ πρόσωπα, διὰ νὰ τὰ κάμη καὶ ἐκεῖνα πασχαλιᾶτικα, μετ' ἡν βαφὴν ἢ ὅποια τοῦ ἐχρησίμευσε διὰ τ' αὐτὰ του. Τὸ προσκύνημα δὲν εἶνε μόνον διὰ τὰ κορίτσια ἐπικινδύων· συνελάβομεν τὰ ἐξῆς διαμεφθέντα ταχύτατα μεταξὺ ἀνδρογύνου ἐντὸς τῆς Χρυσοπηλιωτίτσας, πλουτούσας τότε ἀπὸ παντὸς εἶδους πιστούς :

Ἡ σύζυγος, γλυκυτάτη. Δὲ μένουμ' ἐδῶ, Γεωργάκη ;
Ὁ σύζυγος, ἀγριεμένος γάτος. Δὲν ἤμαστε γιὰ νὰ μένουμε σὲ τέτοιο μέρος !

Ἐφέτος ἐδέχσθαι ἐπισκέψεις καὶ ἡ Ρωσικὴ ἐκκλησία, πολὺ καλὰ· ἀλλὰ διατί οἱ χωροφύλακες ἐκεῖνοι, ἀποτρόπαιοι ὀρθοῦμενοι ἀνά τὰς πλευράς τοῦ ἐπιταφίου ; εἶνε ἡ δραματικὴ παράστασις τῆς ἐβραϊκῆς κουστωδίας ; τότε ἔπρεπε νὰ κάθωνται ἡσυχὰ εἰς τὴν θέσιν των· εἶνε χάριν τῆς τάξεως ; τότε διατί τὸ μέτρον αὐτὸ νὰ ληφθῆ μόνον διὰ τοὺς Ρώσους ; αἱ ἰδικαὶ μας ἐκκλησίαι δὲν εἶχον ἀνάγκην τοιαύτης προνοίας ;

Ἡσπάζετο εὐλαβῶς, καὶ ἐτόλμας ἀναπνέων νὰ σταθῆς λιγάκι ; οἱ χωροφύλακες σὲ ἐσπρωχναν· ἡσπάζετο εὐλαβῶς καὶ ἐκινεῖτο ἀμέσως νὰ ἀπέλθῃς ; οἱ χωροφύλακες, γοργότεροι, πάλιν θὰ ἐπρόφθανον νὰ σὲ σπρώξουν· ὥστε ἡ δουλειὰ ἦτο διὰ τὸ σπρώξιμον· καὶ ὅλα αὐτὰ, διότι ἡ ἐκκλησία εἶνε Ρωσικὴ.

Ἡ ἐκφορά τῶν ἐπιταφίων. — Ὁ ἐπιτάφιος θρῆνος, κύριοι, μιὰ δεκάρα· μιὰ δεκάρα ὁ ἐπιτάφιος ! — Πάρτε, κύριοι, φώσφωρα, σὰν σαρδέλλες, μιὰ δεκάρα τὸ ἕνα ! Αἱ δύο αὐταὶ φωναὶ, διαδεχόμεναι ἀλλήλας ἐν συναγωνισμῷ, ὑπερεῖχον ἐν τῇ ὁδῷ Ἐρμού ἀπὸ τῆς ὀγδόης ὥρας πάντων τῶν ἄλλων θορύβων τῶν προξενουμένων ἀπὸ τὰς πλήρεις ἀμάξας διασχίζουσας ἐν τάχει τὴν ὁδὸν διὰ νὰ καταλάβωσιν ἐν τῇ πλατεῖᾳ κατάλληλον θέσιν πρὸς θεῶν, ἀπὸ τὰ ἐρρυθμα καὶ βαρῆα βήματα τῶν στρατιωτικῶν φρουρῶν σπυδόντων νὰ ταχῶσιν εἰς τὰς ὀρισθείσας ἐκκλησίας, ἀπὸ τὰς ἐκρηγνυμένας ροκέτας καὶ τρακατρούκες, ἀπὸ τοὺς ψιθύρους τῶν πυκνῶν διαβατῶν καὶ τῶν θροῦν τῶν γυναικείων ἐσθῆτων. Πρὸς τὴν Μητρόπολιν διευθύνονται οἱ πλεῖστοι, στρατιωτικοὶ ἐν μεγάλῃ στολῇ, καὶ οἰκογένειαι πολυμελεῖς καὶ ποικίλαι μετ' ἑκατάδας των. Μακρὰ σειρὰ καθισμάτων πρὸ τοῦ ζαχαρυπλαστείου Παπαζήση γεμίζει ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καθὼς καὶ τὰ καθίσματα τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος, ἢ ὅποια ἀπὸ τῆς ἐνάτης ὥρας παρίστα ὠραῖον καὶ φαινετότατον θέαμα, ἐτοίμη κατὰ πάντα διὰ τὴν ὑποδοχὴν τῶν ἱερῶν πομπῶν. Οἱ πένθιμοι ἤχοι τοῦ ἐμβατηρίου ἀναγγέλλουσι τὴν παρέλασιν τοῦ πρώτου ἐπιταφίου, ὅστις εἶνε ὁ τῆς Μητροπόλεως. Οἱ κατάφωτοι ἐξώστικ τῶν ξενοδοχείων, οἱ πολύχρωμοι πυρσοὶ τῶν βεγγαλικῶν ἐπὶ τῆς πλατείας καὶ ἀπὸ τῶν δωμάτων τῶν πέριξ οἰκιῶν, αἱ μακρὰι σειραὶ τῶν ἀναμμένων κηρίων, τῶν κρατουμένων ὑπὸ τῶν ἀκολουθούντων τῶν ἐπιταφίων, ἡ μουσικὴ, αἱ ψαλμοὶ, αἱ ἀσκεπεῖς κεφαλαὶ, αἱ σταυροκοπούμεναι χεῖρες, οἱ ἐν μέσῳ καὶ πέριξ, οἱ χρωματισμοὶ τοὺς ὁποίους παρέχουσιν εἰς τὰς μορφὰς τὰ κίτρινα, κυανὰ, ἐρυθρὰ, ἰόχρα φῶτα τῶν βεγγαλικῶν, ἡ συνάθησις, ἡ θέα τῶν καιομένων πυροτεχνημάτων καὶ ἡ ὁσμὴ των, ἡ ὥρα ἢ παρέχουσα τὰς φανταστικώτερας τελειότητας εἰς τὰ πράγματα καὶ ἡ γλυκύτης τῆς ἐσπέρας, πρὸς δὲ καὶ ἡ ἐνδόμυχος εὐαρέσκεια τῶν πολλῶν ἐπὶ τῷ ναυαγίῳ τῶν ἀναμορφωτικῶν πυρετῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀποδίδουσιν εἰς τὴν τελετὴν ἐξαιρετόν φυσιογνωμίαν λαμπρότητος καὶ κατανύξεως, ἀνανεουμένην κατὰ τὴν διάβασιν καὶ τῶν λοιπῶν ἐπιταφίων.

Τὸ νόστιμον εἶνε, καθ' ἃ ἐπληροφόρηθην, ὅτι καὶ ὁ

Μητροπολίτης ήκολούθησε τὴν συνοδείαν· ἡ μόνη δὲ κωμικὴ προσχώρησις εἰς τὰ θεσπίσματά του εἶνε ἡ ἐξῆς: ἀντί, ὅπως ἄλλοτε, ὁ ἐπιτάφιος διὰ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου κλ., ἐφέτος διὰ στενωποῦ τινος προὐχώρησεν εἰς τὸ Σύνταγμα, ἐξ οὗ διὰ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ ἐπνήληθεν εἰς τὰ ἴδια.

Χθὲς εἰς τὴν παρέλασιν τοῦ Ἐπιταφίου τῆς Μητροπόλεως ὁ κ. πρωθυπουργὸς ἠξίωσε νὰ ἔχῃ ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ τὸν ἐκ Μαγχεστρίας καλοκάγαθον καὶ γενναῖον φιλοπάτρην κ. Σ. Χατσόπουλον. Ἡ τιμὴ αὕτη ἀντανεκλάτο βεβαίως εἰς ὅλας τὰς ἑλληνικὰς ἐν Ἀγγλίᾳ κοινότητας, διακριθείσας πάντοτε ἐπὶ τρυφεροῖς υἱοῖς πρὸς τὴν μητέρα Ἑλλάδα αἰσθήμασι.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἡ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν ἠδύναντο νὰ ὦσι στρατηγικώτεροι ὡς πρὸς τὰς λιτανείας τῶν διαφόρων Ἐπιταφίων τῆς Μητροπόλεως, διατάττουσαι οὕτω τὴν ὥραν καὶ τὰς διαθέσεις, ὥστε νὰ μὴ ἐπέρχωνται συναντήσεις ἀνιόντων καὶ κατιόντων Ἐπιταφίων, τοῦθ' ὅπερ δυσχεραίνει τὴν κυκλοφορίαν. Ἐπὶ τέλους ἄς ἀποταθῶσι καὶ εἰς κανένα ἐκ τῶν ἐπιτελῶν μας, διὰ νὰ τοὺς δώσῃ σελῖδια.

Χθὲς διάφορα καφενεῖα συνεδυσάθησαν εἰς πουριτανικὸν πραξικόπημα, ἀπαγορεύσαντα τὸ παίξιμον τῶν σφαιριστηρίων. Τὸ τοιοῦτο ἐκφράζει ἴσως τὴν θρησκευτικὴν εὐλάβειαν τῶν Καταστηματαρχῶν, ἀλλὰ συγχρόνως ἐπεκτείνει καταναγκαστικὴν τὴν εὐλάβειαν αὐτὴν ἐφ' ὅλης τῆς πελατείας.

Νόμους δὲν δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ ὁ διευθυντὴς καφενείων εἰς τὸ δημόσιον· διότι τὸ καφενεῖον ὑποτίθεται ὑπὲρ τῆς τοῦ δημοσίου καὶ ὄχι τὸ δημόσιον ὑπὲρ τῆς τοῦ καφενείου. Διὰ τοῦτο ἐπαινοῦμεν πολὺ τὸν διευθυντὴν τοῦ καφενείου Γιαννοπούλου ἀφήσαντα ἐλεύθερον τὸ σφαιριστήριον καὶ μὴ θελήσαντα νὰ κάμῃ ν' ἀγιάσουν οἱ ἀνευλαβεῖς πελάται του.

Πασχαλζάτικο.—Ψιθυρίζεται ὅτι προσλαμβάνεται ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἀμέσως μετὰ τὸ Πάσχα ὁ κ. Σωτήριος Πετιμεζᾶς, βουλευτὴς Καλαβρύτων. Μολοντί καὶ κάτι λέγεται διὰ τὸν ὑποστράτηγον κ. Βασίλειον Πετιμεζᾶν. Ὅπως δὴποτε ἓνας Πετιμεζᾶς ἀναλαμβάνει ἐκ τῶν δύο χαρτοφυλακίων τοῦ κ. Τρικούπη τὸ ἐν καὶ μένει ὁ πρωθυπουργὸς μετὰ τὰ ἐσωτερικά του, ταὶ τοῦτο κατὰ βασιλικὴν ἀπαίτησιν.

Ἡ τηλεγραφικὴ παρέμβασις τοῦ κ. Μπούτου, ἀνθρώπου συνετοῦ καὶ μετριοπαθοῦς, εἰς τὰ τῆς ὑποδοχῆς τῆς καρδίας τοῦ Κουμουνδούρου μᾶς ἐφάνη εἰμὴ τι ἄλλο, πολὺ παράδοξος. Θὰ καταγγεῖλῃ, λέγει, τὸν ἀρχιεπίσκοπον Μεσσηνίας, διότι παρηκολούθησε τὴν γενομένην τελετὴν! Τὸ αὐτὸ θὰ ἦτο ἐὰν καὶ ὁ ἡγέτης τοῦ κυρίου Μπούτου, ὁ κύριος Τρικούπης, ἠμπόδιζε τὸν Μητροπολίτην Ἀθηνῶν νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν κηδείαν τοῦ Κουμουνδούρου καὶ ν' ἀκούσῃ τοὺς Ἐπιταφίους. Οἱ Ἕλληνες συνήθως πρὸ τοῦ νεκροῦ γινόμεθα Ἀγγελοι· ἡ δὲ ὑπὸ τοῦ κ. Μπούτου ἐξακολούθησις διαβολικῆς ἀντιπολιτεύσεως μᾶς ἐφάνη ἀναξία αὐτοῦ.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 459)

Τὰ βλέμματα πάντων προσηλώθησαν ἐπ' αὐτοῦ.

Ἀνήγειρε τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ, ἐξεκόμβωσε τὸ στρατιωτικὸν ὑποχιτώνιον του καὶ ἐξήγαγε μικρὸν τι πλατὺ καὶ τετράγωνον δέμα, ἐπιμελῶς περαιτυλιγμένον εἰς λευκὸν χάρτην καὶ τὸ ὅποιον εἶχε θέσει ὡς ἐπιστήθιον εἰς τὸ στῆθος.

Βραδέως ἀφῆρτε τὸν χάρτην, ἔπειτα δὲ ὑπὸ τὰ ἐκτεπληγμένα βλέμματα τῶν παρεστώτων ἐξεδίπλωσε σημαίαν διάτρητον ὑπὸ τῶν σφαιρῶν.

— Τοῦλάχιστον, εἶπε μετ' εὐγενοῦς αἰσθήματος ὑπερφανείας, οἱ Πρῶσοι δὲν τὴν ἔχουν αὐτὴν.

Ἐπηκολούθησε, πρὸς στιγμὴν μεγαλοπρεπῆς σιγῆς. Συγκίνησις, ἐκπληξίς ἅμα δὲ καὶ θαυμασμὸς κατέλαβε πάντας.

— Πῶς ἡ σημαία αὕτη συντάγματος τῆς γραμμῆς εὐρί-

σκειται εἰς χεῖράς σου; ἠρώτησεν ὁ ἀνὴρ, ὅστις εἶχεν ὀμιλήσει πρῶτος.

Ἐξίστασθε ἰσχυρῶς ἠρώτησεν ὁ ἀνὴρ, ὅστις εἶχεν ὀμιλήσει πρῶτος.

— Ἡ μάχη ἐξηκογούθει λυσσώδης εἰς τὸ Σεδάν, εἰς Βαζέϊλ, εἰς Φλεϊνιέ, εἰς Φλοάν, εἰς Βαλὼν καὶ κυρίως ἐπάνω ἔς τὸν λόφον Ἰλλύ. Οἱ ἀρχηγοὶ μας ἐσκοτώνοντο σὰν ἀπλοῖ στρατιῶται. Εὐρισκόμαστε κλεισμένοι μέσα σὲ σιδερένιον κύκλον. Ἐκατὸν τηλεβόλα ἀπὸ ὅλα τὰ περίξ ὑψώματα μᾶς ἐδιώχναν ἀπ' ὀλοῦθε καὶ μᾶς κεραυνοβολοῦσαν. Αἱ σφαῖραι ἐσφύριζαν ἔς τ' αὐτιά μας, δεξιᾶ, ἀριστερᾶ, ἀπὸ μπρῶς, ἀπὸ πίσω, ὀλοῦθεν. Ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται ἀνακατωμένοι χωρὶς καμμιὰ τάξι, ἐφυγαν εἰς Σεδάν, παρνοῦσαν μέσα ἀπὸ τὴν φωτιά. Μιά στιγμὴ εἶχαμε πιαστὴ σῶμα πρὸς σῶμα. Τὸ γερμανικὸν ἵππικὸν μᾶς ἐπετσόκοβε ἀπὸ τὰ δεξιὰ, τὸ πεζικὸν ἀπὸ τ' ἀριστερὰ. Δὲν μπορούσαμε ν' ἀφίσουμε νὰ μᾶς σφάζουν ἔτσι. Ἀρχίσουμε κ' ἐμεῖς νὰ πολεμοῦμε μετὰ ἀπελπισία. Ὁ ἵππος μου σκοτώθηκε· ἐγὼ δὲ πολεμοῦσα μαζὺ μετὰ τοὺς πεζοὺς· ἄφησα τὸ ξιφὸς μου καὶ ἄρπασα τὸ πυροβόλον καὶ τὰ φυσέκια ἐνὸς γενναίου στρατιώτου πεσόντος πλησίον μου. Κατὰ τύχην ἐβρέθηκα κοντὰ ἔς τὴν σημαίαν καὶ ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ τὴν ὑπερασπισθῶ καὶ ἐγώ. Ἦτο ξεσχισμένη ἀπὸ τῆς ἐχθρικῆς σφαιραῖς, νὰ ἔτσι δὲ ὅπως τὴν βλέπετε.

Ἐξάφνα ἐκεῖνος ποῦ τὴν κράταγε, ἀξιωματικὸς, πέφτει

Λοιπὸν τῆ Παρασκευῇ ἢ τῆ Κυριακῇ ἢ καλλικέλαδος μελωδία τοῦ Ἀναστασίου Γενναδίου εἰς τὴν χρυσοκόμητον Μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἀπὸ σήμερα πρῶτῃ πυροβολισμοὶ διακόπτουσι τὴν μονότονον σιγὴν τῆς ἡμέρας, ἀγγέλλοντες εἰς τὰ ἔσχατα τῆς ἀτμοσφαιρας τὴν ἐπικειμένην ἀνάστασιν.

Ἀῦριον λοιπὸν μόνον τὸ Ἰπποδρόμιον τῶν Στύλων τοῦ Ὀλυμπίου καὶ τὸν Βόαν μετ' τὸν Οὐραγκοτάγκον εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Θεάτρου. Αὐτὰ εἶναι τὰ θεάματα. Σᾶς φθάνουν.

Ὁ κ. Τσόχας ἀναχωρεῖ εἰς Ἰταλίαν νὰ σχηματίσῃ τὸν μελοδραματικὸν τοῦ θίασον. Οὐρᾶ!

Ἡ Πρωτὴ συνηγοροῦσα ὑπὲρ τοῦ Ρηγοπούλου τὸν ὀνομάζει δημόσιον ἄνθρωπον. Ἐννοοῦμεν ἀπὸ τὸ θηλυκὸν τὸ ἀρσενικόν.

Κίνησις στρατιωτικῆ, μουσικῆ, ἐθωνιά, ἵππικόν, ἀρνιακὰ γιὰ πούλημα, ποδὸς ἔχει νὰ σφάξῃ ἀρνί, κοπάδια, κουδουνίσματα, τὰ βλαὶ στενάζουσαι ὑπὸ ξεχειλίζοντα τσουρέκια, ἔξωραϊσμοὶ καφενειῶν, σημαιστολισματα, δάφναι, ὁ Σίχ εἰς ἐπανάστασιν, τοῦ Παπαζήση τὰ ἀφράτα τσουρεκια, τοῦ Σόλωνος τὰ ὄλο ἀφρός καὶ κῦμα, τὰ δουλικὰ, ξεγαμπωμέ-

να καὶ σφουγγαρίζοντα, αἱ οἰκοδόποιται πρῶτην φοράν, καθ' ὅλον τὸ ἑνιαυτὸν μένουσαι εἰς τὰ σπήτια τῶν, καὶ μὴ τρέχουσαι εἰς τὰ ἐμπορικὰ, τὰ παιδιὰ παίζοντα μετὰ τὰς κουλούραις τῶν, αἱ ἐστὶν σχηματιζόμεναι διὰ τὴν νύκτα καὶ οἱ ὄβελοι ἐπὶ τῶν ἐστιῶν, αἱ ταβέρναι πλυνόμεναι καὶ καταχρωματιζόμεναι, μάγκες ὀσφοφόροι περιτρέχουσαι τὰ σπήτια, χωρικοὶ παρακολουθοῦμενοι ὑπὸ ὄνου καὶ ἡμιόνου μετὰ λαμπάδες χεῖρας, εἰς τὰς μάγκες προμηθεύμεναι τρακατροῦκες, ἰδοὺ ἡ Σαββατιαία φυσιογνωμία τῆς πόλεως.

Δύο δόσεις χαρίτων διὰ καταδίκους ἀναμένονται, μία τὴν 23 Ἀπριλίου, ἡμέραν τοῦ ἁγίου Γεωργίου, καὶ μίαν τὴν 21 Μαΐου, ἡμέραν τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου. Οὕτω μεγάλων ἁγίων ὀνόματα συμπίπτουσι μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν καταδίκων, ὥστε νὰ ἐνθυμῶνται οἱ κύριοι οὗτοι ἐξερχόμενοι τῶν κατέργων ὅτι ὀφείλουσιν εἰς τὸ μέλλον νὰ εἰσάγωσι μαζὺ μετ' τὸν καθαρὸν ἀέρα ὃν θὰ ἀναπνεύουσιν καὶ ὀλίγην ἀγιωσύνην εἰς τὰ σπλάγχα τῶν.

Τρεῖς καθηγηταὶ τῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς, ἡ καὶ Πατριαρχικῆς ἄλλως λεγομένης, τῆς μόλις ταύτης περισθεσίσης Ἀκαδημίας τοῦ Βυζαντίου, φιλοξενεῖ ἡ πρωτεύουσα μας. Τὸν γηραιὸν γραμματολόγον κ. Ἰωάννην Φιλαλήτην, τὸν ἐμπνευσμένον ἐρμηνευτὴν τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος, τὸν μελιχίον ἱστορικὸν κ. Κωνσταντίνον Ζαχαριάδην καὶ τὸν ἀκράτητον καὶ ἀκαταπόνητον ἐν τῇ εὐφύᾳ του κ. Ἀνδρέην Σπαθάρην. Οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεστημίου ὄφειλον πάνηγουρικῶς νὰ ἐκδηλώσωσι πρὸς τὴν Μεγάλην τοῦ Γένους Σχολῆν ἀδελφικὰ αἰσθήματα καὶ νὰ ἐκμεταλλεῶνται τοιαύτην εὐκαιρίαν ὅπως ἀναδέωσιν ἄνθη περὶ τὸν πνευματικὸν σύνδεσμον Βυζαντίου καὶ Ἀθηνῶν.

νεκρὸς, τὴν παίρνει ἄλλος, σκοτώνεται κι' αὐτός. Ὅλοι αἱ πρωσικαὶ σφαῖραι κτυποῦσαν τὴν σημαίαν. Τὴν ἀρπάζει ἓνας ἐπιλοχίας καὶ μαζευόμεθα ὅλοι γύρω του. Ἡμεθα ὡς ἑκατὸν ἐναντίον τετρακοσίων ἢ πεντακοσίων Γερμανῶν. Μᾶς περιεκύκλωσαν, καὶ ἡ σημαία ἐκυριεύθη.

— Τὴν σημαία! παιδιά, φωνάζω, τὴν σημαία, ἐμπρός!
 Ὅλοι φώναξαν τότε:

— Τὴν σημαίαν! τὴν σημαίαν!

Καὶ ὀρμήσαμεν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ! Ἐκείνη τὴν στιγμήν τί θὰ πῆ φόβος, τί θὰ πῆ θάνατος, δὲν τὸ ξεύραμε! Γιὰ ἓνα πρᾶγμα ἐσυλλογιζόμεθα, πῶς νὰ πάρομε τὴν σημαίαν πίσω. Καὶ τὴν πήραμε. Ἐγὼ τὴν τράβηξα ἀπὸ τὰ χέρια ἑνὸς Πρώσου στρατιώτου. Τὴν ὕψωσα ὅσον μποροῦσα ψηλά καὶ τὴν κυμάτισα τρεῖς φορὰς πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας. Ἐναγορμήσαμε ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν καὶ ἀνοίξαμε δρόμον, καὶ ἐτσι ἐλευθερωθήκαμε.

Ἀλλὰ ποῦ; Μᾶς κυνηγοῦσαν κατὰ πόδι. Φοβήθηκα νὰ μὴ μᾶς τὴν ξαναπάρουν, κρῖθουμαι λοιπὸν μέσα σὲ κάτι θάμνους, τὴν βγάζω ἀπὸ τὸ κοντάκι, τὴν διπλῶν καὶ τὴν κρῖθω μέσα στὸ στήθος μου.

Ἡ σφαῖραις ἐπεφταν κατεπάνω μας σὰ βροχή. Ἐλαβα μὴ πληγὴ σ' τὸ πλευρὸν, ποῦ αἰσθανόμουν αἰτι πόνους φρικτοῦς, ἦτο ἀδύνατον ν' ἀκολουθήσω τοὺς συντρόφους μου. Ἦρα ἓνα δάσος· κατέφυγα εἰς αὐτὸ, ἐτοιμαζόμενα νὰ ξα-

πλωθῶ κάτω ἀπὸ μίαν βαλανιδιά, ὅταν διέκρινα φῶς· ὠδηγήθηκα μ' αὐτὸ καὶ ἦρα τὸ σπῆτι τοῦ δασοφύλακος. Ἐνας ἐξαίρετος ἄνθρωπος, ἀρχαῖος στρατιώτης. Αὐτὸς καὶ ἡ γυναῖκά του μετ' ἐπεδέχθησαν σὰν ἀδελφῶ.

Τὸ πρῶτ' ὅταν ἐξύπνησα, ἡ γυναῖκά του μοῦ εἶπε:

— Ὁ ἄνδρας μου ἔφυγε, πῆγε γιὰ τὸ Σεδάν νὰ μάθῃ τὸ ἀποθησομενον. Μοῦ εἶπε νὰ μὴ σᾶς ἀφήσω νὰ φύγητε.

Τὸ βράδυ, ὁ γέρο δασοφύλαξ ἐπέστρεψε καὶ μετ' φωνὴ λυπητερῆ εἶπε:

— Τελείωσε. Ἐσυνθηκολόγησαν. Ὅλος ὁ στρατὸς αἰχμαλωτίσθηκε!

Ἀρχίσκαμε καὶ οἱ τρεῖς νὰ κλαῖμε.

— Καὶ ἡ πληγὴ σου; μ' ἐρωτᾷ σὲ λίγο ὁ δασοφύλακας.

— Χάρης σ' ἐμένα, δὲν αἰσθάνομαι πλέον πόνους.

— Καὶ τί σκοπεύεις νὰ κάμης;

Κι' ἐγὼ σ' ἀλήθεια δὲν ἤξευρα τί ἐμελλὰ νὰ κάμω.

— Ἄν θέλῃς, μετ' λέγει πάλιν ἐκεῖνος, νὰ σὲ πᾶνε αἰχμαλωτὸν στὴν Γερμανία, τότε γύρισε σ' τὸ Σεδάν.

— Ποτέ! τοῦ εἶπα!

— Οἱ Πρώσοι τραβοῦνε γιὰ τὸ Παρίσι· τοὺς ἐτοιμάζονται ὁμῶς ἄμυνα φοβερά.

— Ἄ τὸ λοιπὸν ἐσὺ μετ' λές τί πρέπει νὰ κάμω· θὰ πάγω σ' τὸ Παρίσι.

Περὶ ὀλικῆς ἀποκειτρώσεως φέρει τίτλον τὸ σύγγραμμα τοῦ κ. **Ἀριστείδου Γλαράκη**, οὗ τὸ βιβλίον πρῶτον ἐξεδόθη ἐκ τῶν Καταστημάτων Κορομηλαῶ. Μετὰ πολ-
λοῦ ἐνδιαφέροντος θέλομεν ἀναγνώσει τὴν συγγραφὴν τοῦ
δικηκεκριμένου δικαστοῦ, ἀπὸ τοῦδε συγχαίροντες αὐτῷ,
ὅτι ἀφιερῶ τὰς ὥρας σχολῆς του εἰς τὴν μελέτην τῶν θε-
σμῶν ἐκείνων ὅσοι δυνατόν νὰ φανῶσι χρήσιμοι εἰς τὸν
τόπον μας.

Λίαν εὐδοκίμως ὑπέστη τὰς ἐξετάσεις του, ἐν τῇ Νομι-
κῇ Σχολῇ, ὁ ἐκ Καλαβρύτων κ. **Δ. Δροσόπουλος**. Τοιοῦτο-
τρόπως ὁ ἀκέραιος καὶ αὐστηρὸς χαρακτῆρ του, ὑπουργού-
μενος καὶ ὑπὸ τῆς ἐπιστημονικῆς ἱκανότητος, ἐγγυᾶται
πολλὰς καὶ πολυτίμους νὰ παράσχη τῇ κοινωσίᾳ ὑπηρεσίας.
Τῷ συγχαίρομεν.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΠΥΡΓΟΥ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πύργος, 11 Ἀπριλίου.

Φαίνεται ὅτι ἄνευ συνεννοήσεως, ἀλλ' ἐκ συστάσεως οἱ
περὶ τὸν Αὐγερινὸν καὶ τὸν Κρεστένιτην ἀπεφάσισαν νὰ κη-
ρύξουν τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ τόπου.

Οἱ μὲν περὶ τὸν Αὐγερινὸν μὴ λαβόντες ἐξ ἀρχῆς τὰ κα-
τάλληλα μέτρα πρὸς περιστολὴν τῆς εὐλογίας, ἄφησαν καὶ
διεδόθη τὸ κακόν, πολὺ ἀργὰ μεριμνήσαντες περὶ αὐτοῦ· οἱ
δὲ περὶ τὸν Κρεστένιτην κερδοσκοποῦντες ἐκ τοῦ κακοῦ καὶ
θέλοντες νὰ δυσσημῆσωσι τὴν διοίκησιν τῶν πρώτων, οὕτω ὑ-
περβολικῶς διαδίδουσι τὰ περὶ τῆς νόσου, ὥστε ἐνέσπειραν

τὸν πανικὸν εἰς τὴν ἐργατικὴν τάξιν· καὶ οἱ μὲν ὑπάρχοντες
ἐργάται ξένοι ἀνεχώρησαν, οἱ δὲ προτιθέμενοι νὰ προσέρ-
χωνται προτιμῶσι νὰ μένωσιν εἰς τὸν τόπον των· οὕτω δὲ
ἐνεκα τῆς ἐλλείψεως αὐτῶν τὸ ἡμερομίσθιον πληρῶνεται πρὸς
ἐπτὰ ἕως ὀκτῶ δραχμὰς μὲ τάσιν ὑψώσεως· καὶ ἡ θέσις
τῶν κτηματιῶν καὶ τοῦ τόπου ἐν γένει εἶναι προβληματική.

Οὐδέποτε ἀπέθκνον πέντε τὴν ἡμέραν, οὐδ' ἐγένοντό ποτε
δέκα κρούσματα, οὐδ' οἰκογένειά τις ἀνεχώρησεν ἐνεκα τοῦ-
του εἰς Ζάκυνθον ἢ ἄλλαχού· ἀπορῶ δὲ πῶς ἡ *Πρωτὰ ἀβα-*
σανίστως μεταδίδει τοιαύτας εἰδήσεις τεινούσας εἰς τὸν ὄλε-
θρον ἐνὸς τόπου χάριν τῶν ἐν αὐτῷ πολιτευομένων.

Ἡ εὐλογία ἐνέσκηψεν ἐνταῦθα κατὰ τὰς ἀρχὰς Δεκεμ-
βρίου ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης μέχρι σήμερον κατὰ τὰς ἐπι-
σήμους πληροφορίας ἐκ τῆς ἀστυνομίας καὶ τὰς ἰδιαιτέρας ἐκ
τῶν ἰατρῶν καὶ λοιπῶν τὰ μέχρι τοῦδε κρούσματα δὲν ὑπερ-
βαίνουσι τὰ 150, ἐξ ὧν περὶ τὰ 40 ἀπέβησαν θανατηφόρα.

Ὅντως ἡ θέσις μας εἶναι ἀξιολύπητος ἀλλ' ὄχι ὅποια
παρίσταται· κατὰ τὴν μεγαλειτέραν ἐπίτασιν τοῦ νοσήματος
τὰ κρούσματα ἀνῆλθον εἰς 2—3 τὴν ἡμέραν καὶ οὐχὶ καθ'
ἐκάστην· μίαν δὲ μόνον ἡμέραν ἀπέθανον δύο· τοῦ λοιποῦ ἀ-
ποθνήσκουν πέντε καθ' ἐκάστην! καὶ τοῦ προσβάλλοντα
δέκα! ποία δὲ οἰκογένεια ἀνεχώρησεν ἐνεκα τούτου.

Ἦδη τὸ κακόν εἶναι εἰς ὕψειν.

Σκόπτῃς.

Κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ἄμ. πρὶν πᾶς ἐκεῖ, θὰ σὲ πιάσουνε οἱ ἐχθροί.

— Λοιπὸν τί λὲς νὰ κάμω.

— Νὰ κυττάξῃς πρῶτα νὰ κλείσῃ ἡ πληγὴ σου. Δὲν σὲ
λέγω ὅμως νὰ μείνῃς ἐδῶ, καλλίτερα νὰ πᾶς σ' τὸ Βέλγιο
ποῦ δὲν εἶνε καὶ μακρὰ τὰ σύνορα. Ἄπ' ἐκεῖ μορεῖς νὰ
ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν Γαλλίαν, χωρὶς ὅμως στολὴν δραγόνου.

Τὸ ἄλλο πρῶτ' ἀνεχώρησα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰάκωβος
Γρανδὲν, καὶ μέτ' ἀπὸ τὰ δάση κατόρθωσα νὰ ἔμπω στὸ
Βέλγιο.

Ἔστρερα ἀπὸ δεκαπέντε μέραις, ἀφοῦ ἄλλαξα τὰ ρούχα
μου, μ' αὐτὰ ποῦ μὲ βλέπετε, πεζὸς περνώντας μέσα ἀπὸ
ἐχθρούς, κατόρθωσα νὰ φθάσω ὡς ἐδῶ.

Ἦκουσαν αὐτὸν χωρὶς νὰ τὸν διακόψωσι μετὰ μεγίστης
προσοχῆς καὶ ἐνδιαφέροντος.

Οἱ ἄκροαταὶ του ἐσηκώθησαν καὶ τοῦ ἐσφιξαν τὴν χεῖρα
ἀπευθύνοντες θερμὰ συγχαρητήρια.

— Ἀλλὰ . . . ἀλλὰ δὲν ἔχει . . . εἶμαι ἄξιος . . . ἐψέ-
λιζε τεταραγμένος.

Οὐδὲν εἶχε πλέον νὰ προσθέσῃ. Χωρὶς ν' ἀναμείνη ὅπως
διατάξωσιν αὐτὸν ν' ἀποσυρθῇ, ἐχαιρέτισεν εὐσεβάστως καὶ
ἐξῆλθε μετὰ τοῦ ὑπαλλήλου.

Τῇ αὐτῇ ἐσπέρᾳ ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν διωρίσθη ἀνθυπο-
λοχαγός· εἰς τὸ 1ον μεταβατικὸν σύνταγμα τῶν οὐσσάρων.

II.

ΟΥΣΑΡΟΣ ΚΑΙ ΑΚΡΟΒΟΛΙΣΤΗΣ

Ὁ στρατὸς τοῦ Δείγηρος, ἐνισχυθεὶς ἤδη, παρεσκευάζε-
το νὰ λάβῃ ἐπιθετικὴν θέσιν. Ἐπρόκειτο νὰ προσβάλλῃ τὸν
ἐχθρὸν ἐν ταῖς θέσεσιν αὐτοῦ πρὸ τῆς Αὐρηλίας, ν' ἀπωθή-
σῃ αὐτὸν πέραν τῆς πόλεως ταύτης καὶ νικητῆς νὰ βυθίσῃ
ἐπὶ τοὺς Παρισίους, οἵτινες ἐμελλον ν' ἀποπειραθῶσι, δι' ἑρ-
μτικῆς ἐξόδου, ὅπως διασπάσωσι τὰς γραμμὰς τοῦ πο-
λιορκούντος αὐτοὺς στρατοῦ.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ δ' Ἄρὲλ ἐγίνοντο καθ'
ἐκάστην, κατὰ τὸ μέτωπον τοῦ στρατοῦ, πολλαὶ κατοπτεύ-
σεις, αἵτινες προὐχώρουν ἐνίοτε μέχρι τῶν πρῶσικῶν προ-
φυλακῶν.

Τῇ πρώτῃ τῆς 7 νοεμβρίου δύο ἡμέρας πρὸ τῆς μάχης
τῆς Κουλιμιέρ, ἦν ἐκέρδησεν ὁ νεαρὸς στρατὸς τοῦ Δείγη-
ρος, διασκορπίσας ὅλον τὸν ἐχθρικὸν στρατὸν, τὸν διοικου-
μενον ὑπὸ τοῦ βαυαροῦ στρατηγοῦ Τάν, ὁ ἀνθυπολοχαγός
Ἰάκωβος Γρανδὲν, ἀπεστάλη εἰς κατόπτεισιν ἄγων εἰκο-

ΧΡΟΝΙΚΑ ΚΑΛΑΜΩΝ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Καλάμα, 11 Ἀπριλίου

Ὅ,τι προέβλεπον ἐν τῇ προηγουμένη μου ἀνταποκρίσει ἤρξατο γενόμενον. Τὰ πρῶτα κρούσματα τῆς εὐλογίας παρουσιάσθησαν ἐν ταῖς φυλακαῖς. Εἶθε νὰ μὴ ἐπαληθεύσουν ἐξ ὀλοκλήρου αἱ προρρήσεις μου, ὅπερ ὅμως πολὺ φοβοῦμαι ὅτι θὰ γίνῃ, διότι δαμαλῖς ἐτι δὲν ὑπάρχει ἀρκοῦσα, ἀναγκαστικὸν δὲ δαμαλισμὸν οὔτε κἀν διενούθησαν. Ἐνοεῖς δὲ ὅτι τὸν Ρωμῆν μὲ τὸ σταγὶνὸν πρέπει νὰ τὸν κάμῃς νὰ πράξῃ τὸ δέον πρὸς σωτηρίαν του . . . ἐκτός ἐνοεῖται, ὅταν πρόκειται περὶ τοῦ παρὰ του, ὅτε γνωρίζει πολὺ καλὰ τὸ συμφέρον του.

Προκειμένου δὲ περὶ τῆς περιστάσεως τῶν προμνησθέντων κρουσμάτων, ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι ὅσον εἶναι ἀξιόπαινος ὁ ζῆλος, ὃν ἀνέπτυξαν αἱ ἀρχαὶ πρὸς τοποθέτησιν τοῦ παθόντος καὶ πρόληψιν συνεπειῶν, —ζῆλος σιδηροδρομικός, νὰ εἶπω, διὰ τὴν ταχύτητα καὶ . . . τὴν διάρκειαν δυστυχῶς—τόσον ἐξ ἄλλου ἀξιόμηστοι τυγχάνουν οἱ πολῖται ἀρνηθέντες νὰ παραχωρήσωσιν ἐν οἰκόπεδον—καὶ μὲ ἀδρὸν ἐναίκιον μάλιστα—πρὸς νοσηλείαν τοῦ προσβληθέντος.

Τὰ λιμενικὰ ἔργα βαίνουνσι ταχεῖ βήματι, ἀρξαμένης τῆς ἐπιχωματώσεως τῆς ὁδοῦ, ἐφ' ἧς στρωθήσεται ὁ μέλλον νὰ μεταφέρῃ τὸ ὑλικὸν σιδηροδρόμος. Ἐπὶ τῆς ἐργασίας ταύτης ἐργάζονται Ἰταλοὶ ἐργάται ἐπὶ τούτῳ μεταφερθέν-

σιν ἵππεις. Προὐχώρησε μέχρι τοῦ Βακόν ἐπὶ τινος τῶν ἀπὸ Μουγγ εἰς Σαρσινβίλλην ὁδῶν.

Οὐδὲν σημεῖον ὑπεδείκνυν ἐτι αὐτῷ τὴν παρουσίαν τοῦ ἐχθροῦ, ὅτε αἴφνης ἐξήκοντα ἢ ὀγδοήκοντα γερμανοὶ θωρακοφόροι ὤρμησαν ὀπισθεν ἀγροκηπίου τινός, ἐνθα ἐκρύποντο, καὶ περιεκύκλωσαν τὸ μικρὸν ἀπόσπασμα τῶν γάλλων προσκόπων.

— Φίλοι μου, ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν, προστάς τῶν στρατιωτῶν αὐτοῦ, νὰ ἀποθάνωμεν ὅλοι, παρὰ νὰ παραδοθῶμεν!

Ἀμέσως ἤρξατο μάχη διὰ πυροβολισμῶν καὶ πιστολισμῶν ἀμφοτέρωθεν· εἶτα τὰ ξίφη εἰλκυσθησαν καὶ οἱ εἰκοσι στρατιῶται, οἱ ἀπόφασιν ἔχοντες νὰ ἀποθάνωσιν, ἤτοιμάσθησαν νὰ ὑποστῶσι τὴν ἐπίθεσιν τοῦ ἐχθροῦ.

Βεβαίως ἢ ἐκβασίς τῆς πάλης δὲν ἦτο ἀμφίβολος· ὁ Ἰάκωβος δὲν ἠδύνατο ν' ἀπατάται περὶ τούτου· ἀλλ' αὐτὸς καὶ οἱ οὐσσάροι του ἀπεφάσισαν νὰ πολεμήσωσι μέχρις οὗ πάντες καταπέσωσι νεκροὶ ἢ θεθῶσιν ἐκτός μάχης.

Περὶ αὐτοὺς ὁ κύκλος ἐστενωῦτο ὀλονὲν καὶ οἱ θωρακοφόροι τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους προτείναντες, ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ἐξορμήσωσι.

— Παραδοθῆτε! ἀνέκραξεν ὁ γερμανὸς ἀξιωματικός.

— Ποτέ! ἀνέκραξεν ὁ γάλλος ἀξιωματικός.

τες. Προσεχῶς πρόκειται νὰ γίνῃ ἡ ἀνατίναξις τοῦ «Λιθωμένου Φιδιού», βράχον ἐξ οὗ τὸ ὑλικὸν ληφθήσεται, οὗ ἡ ὑπονόμεις ἐτελείωσε σχεδόν.

Ἄν θέλῃς νὰ μάθῃς καὶ εἰς ποῖον μῆνα τοῦ ἔτους εὐρισκόμεθα, σὲ πληροφορῶ ὅτι εἶμαι εἰς δύσκολον θέσιν ν' ἀποφανθῶ ἂν ἦνε Ἀπρίλιος, ὅπως δεικνύουν τὰ ἡμερολόγια, ἢ Σεπτέμβριος, ὅπως δεικνύει ὁ καιρὸς. Δυπηρὸν τοῦτο, διότι διὰ τὰς Καλάμας ἡ μόνη ἐποχὴ ἀπολαύσεως εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς ἀνοίξεως, ὅτε ἡ φύσις μας ἡ ὠραία ἐνδεδυμένη τὴν πολυτελεστέραν ἐνδυμασίαν τις, πολυτελεστέραν παντὸς ἄλλου μέρους, μᾶς φαίνεται γελαστὴ γελαστὴ καὶ μᾶς κάμνει καὶ ἀκοντας νὰ τὴν χαιρώμεθα. Λέγω ἀκοντας, διότι οἱ Καλάμιοι ὀλίγον ἀγαπῶμεν τὴν φύσιν, ἀλλ' εἰς τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἡ φύσις μᾶς βιάζει νὰ τὴν ἔχωμεν πάντοτε ὑπ' ὄψιν μας, κυριολεκτικῶς μᾶς μπαίνει ἔς τὴ μύτη, διότι πληροὶ τὴν ἀτμόσφαιράν μας τῶν μεθυστικῶν ἀρωμάτων τῶν λεμονοπορτοκαλλέων τις καὶ μᾶς χτυπᾷ ἔς τὰ μάτια, διότι στολίζεται μὲ ἐσθῆτα πρασίνου χρώματος, ἀλλὰ τί πρασίνου! ὅλην τὴν κλίμακα τοῦ πρασίνου ἀπὸ τοῦ ἀνοικτοτάτου μέχρι τοῦ βαθυτάτου δύνασαι νὰ τὴν εὕρῃς! Φαντάσου τώρα τὴν ἐσθῆτα ταύτην ποικιλομένην διὰ τοῦ λευκοῦ τῶν ἀνθέων τῆς πορτοκαλλέας καὶ λεμονέας καὶ τῶν μαργαριτῶν, τοῦ κυανοῦ τῶν πανοσέδων, τοῦ κιτρίνου, τοῦ ροδίνου καὶ τοῦ ἐρυθροῦ τῶν παπαρούνων καὶ μόλις θὰ σχηματίσῃς ἀμυδροτάτην ἰδέαν ὅπως δύνασαι νὰ σχηματίσῃς ἰδέαν ἐνὸς ἀριστουργήματος τοῦ Ραφαῆλ ἐκ τῆς καλλίστης ἐστῶ περιγραφῆς τοῦ . . . Εἶνε μάγισσα ἡ φύσις μας, ἀγαπητὴ φίλε, κάμμειαν ἡμέραν ἐπιφυλάσσομαι νὰ σοὶ περιγράψω μερικὰ τοπεῖα τῶν Καλαμῶν πρὸς τὰ ὁποῖα οὐδὲν δύναται νὰ παραβληθῇ, οὐδ' αὐτῆς

Καὶ ἐξεσφενδόνισε κατὰ τῶν θωρακοφόρων τὴν τελευταίαν σφαῖραν τοῦ πολυκρότου του.

Εἰς τὴν ἐκπυρσοκρότησιν ταύτην ἑκατὸν ἄλλαι ἀπήντησαν ἀμέσως.

Ἀπόσπασμά τι ἀκροβολιστῶν, ἀκοῦσαν τὰς ἐκπυρσοκροτήσεις, ἐξῆλθε πλυσιοχώρου τινος δάσου καὶ ὤρμησεν εἰς βοήθειαν τῶν γάλλων προσκόπων.

Ἡ σκηνὴ ἤλλαξεν αἴφνης.

Πεντεκαίδεκα θωρακοφόροι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον βαρέως τραυματισμένοι κατέπεσαν τῶν ἵππων. Ἡ αἰφνίδιος ἐμφάνισις τῶν ἀκροβολιστῶν κατέδειξεν εἰς τοὺς ἐχθρικοὺς ἵππεις ὅτι ἡ πάλη δὲν θὰ κατέληγε πλέον ὑπὲρ αὐτῶν.

— Οἱ ἀκροβολισταὶ! οἱ ἀκροβολισταὶ! ἐκραύγασαν περιτρομοί.

Καὶ τῇ προτεραίᾳ ἤδη, ἐν τινι πρὸς τοὺς ἀκροβολιστὰς τῶν Παρισίων, τοὺς ὑπὸ τὸν ταγματάρχην Λιπούδσκην, συγκρούσει δώδεκα θωρακοφόροι ἐφανεύθησαν.

Δὲν ἐσκέφθησαν πλέον νὰ κατακόψωσι τοὺς οὐσσάρους, ἀλλὰ νὰ φύγωσιν ὅπως ἀπαλλαγῶσι τῶν φοβερῶν ἀκροβολιστῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

τῆς Ἑλβετίας καὶ τῆς Ἰταλίας. . . Μιᾶς ὥρας ἀπόλαυσις ἀπὸ τοῦ φρουρίου ἐπὶ παραδείγματι, ἐν νυκτὶ πανσελήνῳ, κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, δὲν θὰ ἀντήλασσον, καὶ θ' δὲν ἀνταλλάσσετε καὶ σεῖς, μὲ δέκα τοιαύτας ἀπὸ τοῦ Λυκαβητοῦ! . . . Ἄλλ' ἄς παύσω, διότι ἐφ' ὅσον ἂν ἐξακολουθῶ μόνον ἐπιφανήματα θαυμασμοῦ θ' ἀποσπῶνται ἐνδοθέν μου, τὰ ὁποῖα ὅμως διὰ σᾶς τίποτε δὲν σημαίνουν! . . .

Ἄγύρευτος

ΚΑΤΩ ΑΙ ΞΕΝΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

ΤΩΝ

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩΝ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ!

Ὡς ἀκάνθαι ἐρεθίζουσι τοὺς ὀφθαλμούς μας ἐκείναι αἱ θεόρατοι ἐπιγραφαὶ ὄλων τῶν Ξενοδοχείων καὶ ἐμπορικῶν καταστημάτων Grrrrand Hôtel ἢ grrrrand Restaurant, Frères Fils Panagopoulidès καὶ ὅλαι ἐκείναι αἱ ἀηδίαι ἐπιστήμους πλέον τοιχοκολληθεῖσαι πρὸς ἐκδήλωσιν τῆς ἐσχάτης καταπτώσεως τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος, τῆς ἀηδοῦς μιμήσεως παντὸς ξενικοῦ καὶ τῆς πηχυαίας ὡς τὰ γράμματα τῶν ἐπιγραφῶν ἀνοησίας των.

Ὁ ἐρχόμενος κατὰ πρῶτον εἰς Ἀθήνας ξένος νομίζει ὅτι εὐρίσκειται εἰς μίαν πόλιν τῆς Γαλλίας. Καὶ μήπως αἱ ἐπιγραφαὶ θὰ προσελκύσωσιν τὸν ξένον ὃ μπουταλάδες ξενοδόχοι; Πρέπει νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ὁ ξένος θὰ περιφέρεται ἀσκόπως εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἅμα ἰδῆ ἐξαφνα τὴν ἐπιγραφὴν, τότε θὰ ἐννοήτῃ ὅτι ἡ οἰκία ἐκείνη εἶνε ξενοδοχεῖον· ἐὰν οὕτως εἶχε τὸ πρᾶγμα τότε πρέπει νὰ ὑποτεθῇ ὅτι εἰς ἐπαργιώτης ἢ ἀνατολίτης ἐρχόμενος εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ μὴ γνωρίζων Γαλλικὰ θὰ ἀναγκασθῇ ἢ νὰ ἔχη ἓνα δάσκαλον τῆς Γαλλικῆς διὰ νὰ τῷ ἀναγινώσκῃ τὰ γράμματα ἢ νὰ μάθῃ ὁ ἴδιος τὴν Γαλλικὴν καὶ ὕστερα νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τοὺς ἄλλους μπουταλάδες, τοὺς ἐμπόρους, μᾶς φαίνεται ὅτι εἶνε ἀδιάφορον εἰς τὸν ξένον ἐὰν τὸ κατάστημα ἀνήκῃ εἰς τὸν Panagopoulidès ἢ εἰς τοὺς ἀδελφούς Tsirliadès ἢ Agathopoulos.

Πρὸς τί λοιπὸν ἡ ψῶρα αὐτή;

Εἰς πολλὰ μάλιστα τῶν μεγαλογραμματικῶν Ξενοδοχείων ἄγα εἰσέλθῃ ὁ ξένος, τὸ πρῶτον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἴδῃ, εἶνε οἱ ὑπρέται μὲ τὸ ὑποκάμισον μόνον, ἢ θὰ ἀκούσῃ τὰς ἀγρίας κραυγὰς των, δηλαδὴ τὴν θορυβώδη κουβένταν των, καὶ τόσα ἄλλα ἄτοπα θὰ ἴδῃ μαρτυροῦντα ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ δὲν διαρρυθμίζει τοὺς ρωμηοὺς ξενοδόχους ἐπὶ τὸ ἀνθρωπινώτερον.

Αὐτὰ τὰ ἀρχοντοχωριατικὰ πρέπει νὰ παύσουν.

Εἰς Εὐρωπαϊοὺς χαιρεκάκως οἰκτεῖρων τοὺς Ἀθηναίους μᾶς παρετήρησεν ὅτι ἐὰν ἦτο διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας καὶ συνέβαινε τὸ ἄτοπον τοῦτο εἰς τὴν πατρίδα του, θὰ ἐκάρφωνε τοὺς ξενοδόχους εἰς τοὺς τοίχους εἰς τὸν τόπον τῶν γραμμάτων.

Ἀναφερόμεθα εἰς τὴν φιλοτιμίαν καὶ τὴν δραστηριότητα τοῦ κ. διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας, ὅστις πιστεύομεν ὅτι ἐντὸς τὸ πολὺ τριῶν ἡμερῶν θὰ ἀναγκάσῃ νὰ σβεσθοῦν ὅλα ἐκεῖνα τὰ μεγάλα σημεῖα τῆς ἀνοησίας τῶν ξενοδόχων καὶ κατιστηματάρχων τὰ ὁποῖα λέγονται γαλλικαὶ ἐπιγραφαί.

Νὰ τεθοῦν Ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαί· ὅστις δὲ θέλει νὰ θέσῃ καὶ ξένας, νὰ εἶνε ὑποχρεωμένος ὥστε αἱ ξένοι νὰ ἔχουν τὸ

ἐν τρίτον τοῦ μεγέθους τῶν ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν εἰδὲ μὴ πρόστῃμι ἐπὶ προστίμου.

Αἱ Ἀθηναὶ πρωτεύουσα τοῦ Ἑλληνισμοῦ πρέπει ὑπὲρ πάντων ἄλλων πόλιν νὰ ἔχουν ὄψιν αὐστηρῶς Ἑλληνικὴν.

Καὶ μάλιστα ἡ καλλικέλαδος καὶ ἀστραπηβόλος ἐκείνη Μπάτσα τοῦ κ. Διευθυντοῦ ἐὰν ἐφηρμόζετο καὶ ἐπὶ τῆς παρειάς μερικῶν δανδήδων καὶ κυριῶν, οἵτινες πρὸς ἐπίδειξιν καὶ δυνατὰ καὶ πάντοτε ὁμιλοῦν τὴν Γαλλικὴν, δὲν θὰ ἦτο ἄσχημα.

Αὐτὰ τὰ μικρὰ πρᾶγματα, ἔχουν μεγίστην σημασίαν ἐὰν θελήσῃ τις νὰ ἀναλύσῃ τὰ αἰτία των.

Ἡμεῖς περιεγελάσθημεν δις ὑπὸ ξένων φίλων μας δι' αὐτὰ τὰ πρᾶγματα, διὰ τὰ ὁποῖα μᾶς οἰκτεῖρουν.

Ἔχομεν πλήρη πεποιθήσιν εἰς τὸν ὡς τὴν πίστι Ἑλληνα κ. Κοσσονάκον. Περιμένομεν.

ΕΛΛΗΝ. ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ Δ. Π. ΓΟΥΔΗ

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

- Δευτέρα** ὠραν 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Κορίνθου κατ' εὐθείαν δι' Αἴγιον, Πάτρας, Ζάκυνθον, Κυλλήνην, Κατάκολον, Μάρathon, Πύλον, Κορώνην, Νησίον, Καλάμας, Γύθειον, Λεωνιδίον Σπέτσας, Ἰθράν καὶ Πειραιᾶ.
- Δευτέρα** » 6 π. μ. Δι' Αἴγιον, λουτρὰ Μεθάνων, Πόρον, Ἰθράν, Σπέτσας, Χέλιον, Ἄστρος, καὶ Ναύπλιον.
- Τρίτη** » 7 π. μ. Αἴγιον, Ἀλιβερίου, Χαλκίδα, Λίμνη, Λουτρὰ Αἰθιφῶ, Ἀταλάντην, Στυλίδα, Γραίου, Ἄλμυρον καὶ Βόλον.
- Τετάρτη** » 6 π. μ. Δι' Αἴγιον, λουτρὰ Μεθάνων, Πόρον, Ἰθράν, Σπέτσας, Χέλιον καὶ Ναύπλιον.
- Παρασκευὴ** » 6 π. μ. Ἰθράν, Σπέτσας, Λεωνιδίον, Γύθειον, Καλάμας, Νησίον, Κορώνην, Πύλον, Μάρathon, Κατάκολον, Ζάκυνθον, Κυλλήνην, Πάτρας, Αἴγιον, Κόρινθον, Καλαμάκιον καὶ Πειραιᾶ.
- Παρασκευὴ** » 6 μ. μ. Διὰ Λαύριον, Ἀλιβερίου, Χαλκίδα, λουτρὰ Αἰθιφῶ, Στυλίδα καὶ Βόλον.
- Σάββατον** » 6 π. μ. Δι' Αἴγιον, λουτρὰ Μεθάνων, Πόρον, Ἰθράν, Σπέτσας, Χέλιον, Ναύπλιον.

ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΟΝ ΠΑΣΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΟΙΝΟΙ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

(Ὁδὸς Σταδίου κάτωθεν τῆς οἰκίας Λύττικα)